

«Frelse – U-hjelp»

AV SVERRE H. SMEBYE

Foredrag på seminar.
Borg bispedømme. Mysen 1975.

Emnet

La oss stille spørsmålet som emnet antyder, meget klart:

1. Er det Kirkens oppgave å drive U-hjelp og på den måte formidle til folkeslagene Guds frelse fra all den nød som undertrykkelse og katastrofer påfører dem? *U-hjelp* er her forstått som hjelp av økonomisk, kulturell, medisinsk, teknisk og sosial art.
2. Er det Kirkens oppgave å forkynne evangeliet om Guds frelse ved Hans Sønn Jesus Kristus, til alle folkeslag, uansett alle mulige aktuelle situasjoner? *Frelse*: «Ufortjent og av Hans nåde blir de erklært rettferdige på grunn av forløsningen i Kristus Jesus.» Rom. 3. 24.
3. Er det Kirkens oppgave å gjøre begge deler? Hvordan vil den da konkret prioritere sin innsats? Hvordan vil den rent praktisk og i sin teologiske tenkning kombinere de to oppdrag?

Praktisk talt all kristen misjon har i sin virksomhet allerede gitt et pragmatisk svar på disse spørsmål. Deres svar er et både-og, noe både skoler og tekniske, sosiale og medisinske institusjoner er et overveldende vidnesbyrd om, – sammen med de mange kirker i all deres evangeliske virksomhet.

Vanskeligere får vi det når vi skal begrunne for oss selv og for andre et slikt svar. Er det riktig, som det synes, at all misjon med respekt for seg selv må drive et landbrukscenter? Er det riktig at forkynnere tas ut av sin gjerning og settes inn i ledelsen av rene U-hjelpstiltak? – Eller: er det riktig at misjonærer forkynner for de små flokker mens hele folkegrupper omkring dem omkommer i slum? Er det riktig at misjonærene doper noen små barn mens de store barneflokker omkring dem omkommer av sult og sykdom?

Er vår holdning gjennomtenkt?

Er samvittigheten fri hos dem som tjener i den ene eller den andre fløy av kirkenes misjons engasjement? Hva med den leagemisjonær som aldri lærer sproget ordentlig, men står taus hver dag fra morgentil kveld ved sitt operasjonsbord? – Eller hva med den forkynnermisjonær som preker evangeliet for en flokk kuete, utnyttede og kneblede mennesker uten at han i sin forkynnelse får trekke noen praktisk konklusjon på det menneskesyn og det menneskeverd Bibelen gir? – Eller hva med den poliklinikk hvor det forutsettes at syke mennesker skal høre en andakt i venterommet før de slippes inn til legen? – Eller den misjonær som trofast vidner om evangeliet til døende mennesker som kunne vært reddet om misjonærens hjemland hadde sendt midler og hjelp fra sitt eget overflodssamfunn?

At det i vår praksis forekommer både halvgode samvittigheter og endog misbruk av våre muligheter, vil vi måtte innrømme. Noen prestisje har vi ikke å forsvare! Mesteren selv har berøvet oss den mulighet – og det er dog til syvende og sist for Ham vi skal avlegge regnskap. *Luk. 17. 10*: «Når dere har gjort alt det som er pålagt dere, skal dere si: Vi er uverdige tjenere og har gjort det vi var skyldige å gjøre.» Å påpeke dette betyr derfor ikke uten videre at man inntar en negativ, kritisk holdning til andre, men at det antydes noen problemer som vi er felles om, både når det gjelder ansvar og når det gjelder å løse dem.

La oss prøve på det!

A. DE TRE TROSARTIKLER

For min egen tenkning er det en hjelp å se vårt tema i lys av de 3 trosartikler. De kan, sammen med katekismens forklaringer gi oss adskillig å tenke på når vi drøfter emnet «Frelse – U-hjelp».

1. *Den første trosartikkel* legitimerer det kirkelige engasjement i U-hjelp.

Den kristne tro slår fast at Gud har skapt verden, og at Han vil at den skal forvaltes av mennesket i samsvar med Guds skapervilje.

Her er ingen reservasjoner eller innskrenkninger mulig. Her er ingen nasjonale, rasemessige, kulturelle eller religiøse begrensninger mulig. Her tales det om mennesket rett og slett.

Heller ikke er det mulig å forstå denne trosartikkel som gjeldende den kristne menighet alene, slik at det er bare den kristne som har et forvalteransvar, eller slik at det er bare den kristne del av verden som er gjenstand for det kristne ansvaret for dem som trenger hjelp.

Motivet for Guds omsorg – som skal virkeliggjøres også i katekismens «tjene og lyde Ham» – ligger ikke i noen som helst slags menneskelige kvalifikasjoner – i form av tro, moral eller evne –, men utelukkende og alene i Guds egen «faderlige, guddommelige godhet og barmhjertighet». Da står vi alle likt.

Davidssalme 8 gir et vakkert uttrykk for den ydmykhet og den storhet som den kristne skapertro gir mennesket i Guds skaperverk.

Salme 8: «Når jeg ser din himmel, dine fingrers gjerning, månen og stjernene som du har gjort, hva er da et menneske, at du kommer ham i hu, og et menneskebarn, at du ser til ham!

Og dog, lite ringere enn Gud gjorde du ham, og med ære og herlighet kronete du ham. Du gjorde ham til hersker over dine henders gjerninger, alt la du under hans føtter.»

«Herre, vår Herre, hvor herlig ditt navn er over all jorden!»

Dette er universelt forstått. *Hvert* menneske i denne verden er av Gud kronet – og skal av hvert menneske stadig krones – med ære og herlighet. Det betyr at hvert menneske i rom og tid er ukrenkelig i sitt uendelige menneskeverd, noe som må få konsekvenser for alle menneskelige relasjoner, for menneskets egen selv-vurdering, ja for dets forhold til de ufødte generasjoner.

Hele denne tankegang tar i Davidssalmen både sitt utgangspunkt og finner sin konklusjon i skaperverkets skjønne vidnesbyrd om Guds storhet.

Dermed understrekes både sammenhengen med Gud som skaper, og det universelle aspekt: alle mennesker skal i sitt herredømme over Guds henders gjerninger fremkalle samme lovsang, i trygghet og glede. Men hvordan kan da dette skje dersom det rike menneske i sin utnyttelse av jordens muligheter krenker eller glemmer det mennesket Gud kroner med ære og herlighet? – også når det er en fremmed?

Menneskets forhold til Gud og Hans skaperverk kan derfor aldri løsrives fra dets forhold til dets bror. Først når mennesket kommer i det rette forhold til sin bror, kan det utøve det Gud-gitte herredømme over naturen på en måte som ikke krenker Guds skapervilje,

men blir til velsignelse for alle mennesker, det Gud kaller «såre godt».

I Guds skaperverk settes altså mennesket som hersker og forvalter. Av en hersker kreves det klokskap, av en forvalter kreves det troskap.

Men med dette er ikke alt sagt om den 1. trosartikkel. Isoleres denne artikkel fra de to andre, da har den ikke bare forandret sitt innhold, men mistet sin egentlige mening. Den har, som de to andre artikler, sin egenverdi. Den låner ikke sin begrunnelse hverken i den 2. eller den 3. artikkel, men har sin gyldighet og sine konsekvenser innebygget i seg selv. Og allikevel kan den ikke stå alene – ganske enkelt fordi det er den ene Gud det er tale om i alle tre artikler. Begrunner man derfor Kirkens innsats i U-hjelp med en henvisning til den 1. trosartikkel alene, da øver man vold mot den. Og da havner man, som vi ofte ser er tilfelle, i rene humanistiske, a-etiske og a-religiøse programmer, for ikke å tale om politiske og sosiale programmer som gis skinn av å være «kristelige» – d.v.s. en konsekvens av den kristne skapertro, men som bare kan skape illusjoner om et paradisi på jorden, fordi man glemmer hva troen sier videre om Kristus.

---

2. *Den andre trosartikkel* legitimerer det kirkelige engasjement i forkynnelsen av Guds frelse.

Guds skapertanke er jo ikke bare ufullført, den er angrepet – og det nettopp av det menneske Gud skapte i sitt bilde. Med dette opprøret mot Gud kom synd inn i menneskets liv, og død inn i skaperverkets syklus. Dermed er en hver restituering av Guds skaperorden umuliggjort – før mennesket er ført tilbake til den Gud det hadde mistet, forsonet med den Gud det hadde krenket, og overvunnet den døden som knuser det.

Derfor er Kirken kalt til å tjene menneskene med evangeliet om Jesus Kristus. Først ved dette evangelium kan de makter overvinnnes som leder mennesket til synd og død, og alene ved Kristus Jesus kan mennesket bli forsonet med den Gud som har skapt den verden mennesket misbruker til egoistisk utnyttelse uten ansvar for sin neste, drevet til denne demoni av Guds motstander: djevelen.

Menneskets frelse er derfor en forutsetning for at det kan møte skapelsens Gud, uten til dom. Og det betyr at menneskets forhold til skaperverket er – ut fra den kristne tro – urealistisk dersom det

i sin verdensforståelse og i sitt forhold til medmennesker ser bort fra Gud som virkelighetens grunn, og som redningen fra den basale årsak til all menneskelig nød: det Bibelen kaller synd, opprør mot Gud.

Dette betyr ikke at den som ikke vil kjenne Gud, ikke kan tjene og skal tjene sin bror i pakt med Guds skapervilje. Guds lov gjelder for all skapningen, uansett troen på Gud. Men uten troen på Gud, og uten å kjenne frelsen i Jesus Kristus, vil mennesket forledes enten til den desperate fortvilelse og oppgivelse i en eksistensiell pessimisme, – eller forledes til den urealiserbare illusjon at en Paradisets have kan frembringes på denne jord ved vår idealisme og vår målbevisste innsats. I denne illusjon ligger innebygget en underkjennelse av den demoniske makt som binder mennesket i ufrihet, og som bare Gud kan overvinne.

Troen på Guds frelse setter mennesket altså inn i en totalt ny og annen sammenheng: det katekismen kaller «Kristi rike». I dette rike skal den som har møtt Guds frelse, «leve under Kristus og tjene Kristus i evig rettferdighet, uskyldighet og salighet». – Denne tilregnede rettferdighet skaper derved en frihet både overfor Guds dom og fra menneskets fiender: synd og død og djevel, en frihet som kan dyktiggjøre til en ny tjeneste i Guds verden: både med evangeliet og med kjærligheten.

Uten at dette fritar Kirken fra den forpliktelse som ligger uttrykt i den første trosartikkel: forvalteransvaret, rustes Kirken til sin aller største tjeneste: med frimodighet å forkynne evangeliet til alle folk og i alle situasjoner – uten noen følelse av mindreverd eller av å stille med ting av ringere betydning enn mat og helse. Tvert imot vet Kirken at Guds frelse ikke bare er for menneskets sjel, men for mennesket i dets totalitet: ånd, sjel og legeme, og at bare Guds frelse fører mennesket tilbake til Ham som er livets kilde, og derfor gjør det mulig for mennesket å leve i syndens og dødens verden på en ny måte – og med håp.

Men også om denne artikkel gjelder det at den ikke kan forstås uten i sin sammenheng med den neste:

3. *Den tredje trosartikkel.* Troen på Gud som Skaper og Jesus som Frelser er nemlig ikke en filosofisk idé, en teologisk tanke eller et opphøyet livssyn bare. Det er mer virkelig og konkret enn som så.

Denne tro fører til et liv, og dette liv leves i en bestemt sammenheng, Jesu Kristi kirke på jorden i et menneskelig fellesskap bygget på dynamiske, guddommelige krefter – Den Hellige Ånd – som forandrer ikke bare menneskets tanke, men også dets handling.

Den Hellige Ånd gjør det derfor mulig for mennesket både å møte skapelsens Gud i lydighet og frelsens Kristus i tro. Uten Helligåndens gjerning blir all tale om begge de to første artikler bare ord – uten kraft, og uten handling.

Kirkens grenser kan ingen menneskelig hånd tegne på noe kart. Men at Kirken *er der*, kan registreres av alle dem som møter Helligåndens virke i nådemidlenes forvaltning og i den flokk mennesker som samles omkring disse, og som Skriften kaller de helliges forsamling, Kirken, et nytt folk.

I og ved denne kirke skal Guds skapervilje og Kristi frelse realiseres for alle mennesker – uten innskrenkninger og grenser i tid og rom, rase og nasjon. Og Kirken er av Gud på en egen måte rustet for denne gjerning: Den kjenner Guds skapervilje og den kjenner Guds frelse. Derfor behøver den ikke famle i blinde som hersker og forvalter i Guds verden. Og derfor behøver den ikke overgi seg til spekulasjoner og fantasier når det gjelder Guds frelse.

Men kanskje må det ennu en gang for klarhets skyld sies at dette ikke betyr at alene Kirken kan drive sann U-hjelp. Tvert imot må det være Kirkens oppgave som opinionsdannende faktor i folkeliv og i den politiske ledelse av et folk å arbeide intenst for at alle mennesker og den hele nasjon trer inn i det forvalteransvar som gjelder alle uansett deres forhold til Gud. Gudsfornektelse fritar ikke for medmenneskelighet!

Kanskje er det da også slik at Kirken nu nettopp med god samvittighet i økende grad kan overlate det overveldende U-hjelpsarbeide til de nasjonale og internasjonale organer som har midler til disposisjon som ingen kirke rår over? I tilfelle kan en kirke gjøre dette bare dersom den ikke svikter sin oppgave: alltid å holde Guds vilje klart frem for dem som har ansvaret for dette gigantiske arbeidet. Men gjør Kirken det, kan den med stor frimodighet samle sine egne krefter om forkynnelsen av Guds frelse. Da vil Kirken og det folk den tjener gjennom sin misjon, oppdage forunderlig at evangeliet er den sterkeste kraft også til den mentale omforming som all effektiv U-hjelp er avhengig av for å kunne oppnå varige resultater.

B. KIRKEN HAR ET «MER»

1. I dette resonnement ligger det at Kirken alltid har et «*mer*» som den forvalter, og også har et dypere «*fordi*» og et lengere «*forat*» enn mennesker ellers kan ha i all sin hjelpetjeneste. En Gudstro skulle derfor kvalifisere til en enda mer saklig og enda mer effektiv nestekjærlighet.

Kirken er i denne verden og skal gjøre sin gjerning her – som et Guds redskap i Hans kamp mot menneskets fiende, både i dets eget bryst og utenfor: mot synd, død og djevel.

Derfor er intet menneskelig Kirken fremmed eller unndratt dens ansvar. Og derfor kan den ikke isolere seg, i en ghetto, eller la denne verden uroet kjempe med sine problemer. Kirken har alltid et «*mer*» å bære frem, både til korrektiv og til veiledning. Og dette «*mer*» er Guds skapervilje og Guds frelservilje, men også den konklusjon som trekkes i den 3. artikkel: – en ny himmel og en ny jord, som er Guds svar på menneskets nød, både i denne verden og i dets kamp mot synden.

2. *Å bare forkynne «frelse»*, er derfor å fornekte troen på Gud som ikke bare har skapt engang og så overlatt verden til seg selv. Tvertimot oppholder Gud denne verden og søker seg siden alltid tjenerer som i lydighet mot Ham vil herske over og forvalte Hans skaperverk i samsvar med Hans vilje.

Å bare drive «U-hjelp», er å fornekte troen på Jesus som ikke bare levde og døde engang, men som ved sin oppstandelse lever i denne Kirke som ennu formidler og skal formidle frelsens gave til alle de mennesker som ellers var under Guds dom og derfor uten mulighet til å redde seg selv og sin verden fra fortapelse. I det Kirkens «*mer*» som rommes i de tre trosartikler, ligger altså en forkastelse av tanken om at «*frelse*» skulle for samfunnet være en politisk-sosial frigjøring og for individet være en psykologisk-mental bevisstgjøring, – hvor verdifulle enn begge disse momenter er – dog i en annen sammenheng!

Den kristne tro peker på et fellesskap, og et mål som ikke bare ødelegger alle illusjoner om naturens og menneskets utvikling mot det fullkomne, men som samtidig også peker på den guddom, Helligånden, som ikke bare er et korrektiv til all vår egen tenkning og handlen, men som også utrunder denne kristne Kirke med guddommelige krefter – som skal brukes *nu*, her og nu, fordi mennesket lever her og nu, og skal møtes av Gud Skaper og Jesus Frelser

allerede her og nu, guddommelige krefter som setter Kirken inn i den kosmiske kamp mellom Gud og Hans motstander.

Kanskje er dette forholdsvis klart for vår tanke, skjønt den stadige tendensen til å bruke «utvidede begrepsdefinisjoner» kan forårsake adskillig forvirring! – men allikevel vanskelig å realisere i praksis. En sammenheng mellom de to kirkelige oppgaver må det være, men hvordan skjer dette i den konkrete handling? – når Kirken samtidig forkynner «frelse» og driver «U-hjelp»? La oss se hvordan Mesteren selv kjempet med dette problem, – alltid å gi et «mer» både til dem som søkte Hans omsorg og til dem som søkte Hans gode budskap.

C. MESTERENS «MER»

Julenatt i Betlehem var det ikke mennesker som trengte inn i Guds verden. Det var Gud som steg inn i menneskets verden.

1. Dette preger hele Jesu liv, slik evangeliene forteller det. Enhver systematiker må bli fortvilet over Hans manglende planlegging og sans for de store og klare linjer, når det gjelder å opprette Guds Rike. Hvor er Hans programmer? Hvor er Hans kongresser og konferanser? Hvor er Hans utredninger, analyser og betenkninger? Hvor er Hans organisasjon, ressurser og hjelpemidler? Og noen vil spørre: Hvor er Hans sosial-politiske frigjøringsprogram?

Så helt tilfeldig møtte Jesus mennesker, – de spurte Ham, og Han svarte. Syke kom til Ham, sørgende søkte Ham, motstandere angrep Ham, lærde spurte Ham, mennesker trengte seg om Ham: slik var Hans dag. Han skapte ikke nye situasjoner som Han innbød mennesker til å tilpasse seg. De møtte Ham – fordi Han var i deres verden. Han var en av dem. Derfor kunne de bli en av Hans.

Av denne Mesterens planløse fremferd og tilfeldige møter har man trukket frem et mønster som handlingsprogram for Kirken. Som Jesus, slik skal Kirken være: «Church for others». Som Jesus, slik skal Kirken gå frem: «The World gives the Agenda». Som Jesus, slik skal Kirken gå inn i «God's Mission», og det betyr å svare på de spørsmål som mennesker finner viktige, å løse problemer som mennesker opplever vesentlige, å gi de gaver som mennesker selv finner verdifulle. Og dette er «Schalom» – den fred som skaper rettferdighet og trygghet for alle mennesker.

Og videre: som Jesus må også Kirken forlate sine rikdommer, sitt hus og hjem, kirkebygninger og liturgier for så å bygge nye og mer menneskelige samfunnsformer der ute hvor mennesker lever. Slik skal Kirken tjene i verden, og der alltid risikere å bli forkastet og korsfestet. – Dette er å være «Church for Others».

Vi kjenner hele problematikken fra all diskusjon omkring «Frelse og U-hjelp», – og vi kan ikke knipse den bort. For sannheten er at det i dette lidenskapelige engasjement ligger en motivering som ikke er Kristus fremmed: jeg må nå min bror.

Og allikevel: evangeliene forteller alltid om *et Kristi «mer»*. Han svarte på menneskers spørsmål, selv når de var bestemt av fremmede motiver. Men Mesteren svarte på *mer* enn Han ble spurt om: i sine svar åpenbarte Han Gud og Guds frelse.

Jesus møtte mennesker i deres høyst realistiske liv, fulle av synd og skam og nederlag – og det på en slik måte at de moralsk foraktede «gjærne holdt seg til Ham». Men Jesus gav disse ulykkelige mer enn sympati og toleranse: Han gav dem Guds frelse. Slik skal også Hans kirke gi mennesker idag: Guds frelse. Også når de ber om brød.

Sagt i én setning: De bad Mesteren om en helbredelse. Han gav dem Guds tilgivelse. Og helbredelsen. *Mk. 2. 3–12*: «Da kom de til Ham med en som var lam; han ble båret av fire mann. Men fordi de ikke kunne komme frem til Ham på grunn av trengselen, brøt de opp taket –».

Så synes da konklusjonen på dette å måtte bli at all legemlig hjelp og omsorg er sekundær i forhold til forkynnelsen av evangeliet, og bare har sin eksistensberettigelse som et middel for denne forkynnelse?

La oss ikke svare for fort på dette spørsmålet – vi kan nemlig gå i en felle! –, men igjen se hvordan Mesteren selv kjempet med det samme fortvilede valg, mat eller evangelium.

2. Før Jesus begynte sin gjerning, ble Han fristet av djevelen i ørkenen. Både djevelen og Jesus selv visste *hvem* Han var og hva som var Hans oppdrag: å opprette Guds Rike. Fristelsen gjaldt på hvilken måte dette skulle skje.

Jesus avviser den første fristelse: «Er du Guds Sønn, så si at disse stenene skal bli til brød!» (*Mt. 4. 3*). Guds Rike skal ikke opprettes ved et sosialt program som løser menneskers viktigste pro-

blem: mat. Nøden stikker dypere enn som så – bare et skapende Gudsord kan befri mennesket fra dets egentlige ulykke: at det har «mistet Gud». Her duger ingen sosiale reformer av menneskenes livsvilkår for å redde fra den nøden.

Og allikevel: ikke lenge etter står Jesus ansikt til ansikt med en sulten folkemengde. Og hva gjør Han? Han metter de 5000 i ørkenen, stikk i strid med sitt nei til djevelen og vel vitende om at nettopp det Han da avviste, nå måtte skje: de kom for å ta Ham med makt og gjøre Ham til konge. Var det hans kjærlighet og omsorg som brøt med de klare prinsipielle linjer?

Jesus avviser også den andre fristelse: «Er du Guds Sønn, så kast deg ned herfra! For det står skrevet: Han skal gi sine engler befaling om deg; de skal bære deg på hendene, så du ikke støter foten mot noen sten.» (Mt. 4.6)

Guds Rike skal ikke opprettes ved det mirakuløse, iøynefallende, sensasjonelle. Det ville være å behandle bare symptomene på menneskets nød og lede dem til en overfladisk, kortsiktig og misforstått oppfatning av målet for Guds frelse.

Og allikevel: ikke lenge etter går Jesus på vannet, helbreder Han de store skarer av syke, reiser Han enkens sønn fra lik-båren utenfor Nain, roper Han med myndighet Lasarus ut av graven. Han vet at de måtte misforstå Ham, betrakte Ham som en mirakelmann eller som en ny redningsmann for dem som så sin dypeste nød der den ikke var.

Og allikevel handlet Han slik. Var det fordi Han elsket de ulykkelige – mer enn de klare prinsipielle linjer?

Også den tredje fristelse avviste Jesus: «Alt dette vil jeg gi deg, dersom du faller ned og tilber meg.» (Mt. 4.9)

Guds Rike skal ikke opprettes ved makt og herlighet. Da ville Han bare stå frem som en konkurrerende herskeraspirant blant andre verdenserobrere. Og ingen ville da gripe Gudsrikets egen herlighet.

Og allikevel: ikke lenge etter lot Han seg hylle med kongerop og palmegrener, og likeså lot Han flette en svøpe som Han med dirrende harme drev ut mennesker med da Han i nidkjærhet ville rense Guds tempel.

Så brukte han altså den makt Han avviste som en djevelens fristelse, – var det fordi Han ville redde og skjerme det folk Han elsket, mot den Guds dom som hviler over all synd?

3. I denne evangeliens beretning om Jesu egen kamp mellom velferd og frelse ligger antydning et svar på Kirkens eget spørsmål om prioritering og sammenheng. Men her ligger også vårt dilemma! For Mesteren har jo ikke gitt oss fasiten på vårt regnestykke. Kanskje det overhodet ikke gis noe standard svar?

Kanskje det mer er spørsmål om en holdning enn om et program? Kanskje det mer er spørsmål om en etterfølgelse enn om en kopiering? *Fil. 2.5*: «Vis det samme sinnelag som Kristus Jesus!» *Luk. 14.27*: «Den som ikke bærer sitt kors og følger etter meg, kan ikke være min disippel.»

Kanskje det mer er spørsmål om en likedannelse enn om en prinsipputtalelse? *Gal. 4.19*: «– inntil Kristus vinner skikkelse i dere.» *Rom. 8.29*: «Dem - - har Han også bestemt til å bli formet etter Hans Sønnns bilde.»

Er det slik, da blir vi ydmyke også overfor hverandre. Da blir det vanskelig å dømme, og enda vanskeligere å fordømme. Det blir også umulig å hevde at *bare jeg* har rett i mitt syn og mine løsninger, og enda mer problematisk blir det å avvise andres tjeneste som Kristusfremmed.

Men dette betyr ikke at vi blir vage og uklare i vår tro, våre standpunkter og vårt handlingsprogram!

Vi vet på hvem vi tror, og vi vet hvem vi skylder lydighet. Vi vet hva som fordunkler evangeliet om Guds frelse i Kristus Jesus, og hva som skjuler for Guds herredømme i skaperverket. Og vi skal si det, med myndighet.

For den tro vi bekjenner, er rammen for både vår tanke og vår handling, for både vår lydighet mot den Gud som har satt oss til forvaltere, og for vår forkynnelse av Ham som er Guds frelse.

Men innenfor denne rammen blir vi ydmyke overfor hverandre og trygge i vår tjeneste. For her står enhver av oss til ansvar for den høyeste Herre: det er Gud. *Rom. 12.3-8*: «Hver og en skal holde seg til det mål av tro som Gud har gitt ham.»

KONKLUSJON.

La meg da slutte med den konklusjon Paulus trekker av Kristi oppstandelses virkelighet og betydning også for vårt emne idag, når han sier:

«Derfor – fordi Kristus er oppstanden, og fordi det er Ham dere

tjener – derfor, mine kjære brødre, stå fast og urokkelig, og gjør stadig fremgang i Herrens gjerning. *Dere vet jo at deres arbeid i Herren ikke er forgjeves.*» (1. Kor. 15. 51–58).

Et fantastisk ord som svar på spørsmålene i vårt emne!

Hver gjerning, intet mindre: hver gjerning! – gjort i Kristi, den oppstandnes, navn kan ikke gå til grunne, men bæres av Kristi guddomskraft inn i den oppstandnes evige rike.

Det gjelder forkynnelsen av evangeliet om Guds frelse i Kristus Jesus. Det gjelder plogen som settes i udyrket jord, det gjelder operasjonskniven som senkes mot menneskets hud, det gjelder brødet som rekkles den sultendes munn, det gjelder klærne som dekker den nakne kropp, det gjelder et glass vann som slukker den brennende tørst:

Denne gjerning gjort i den oppstandnes navn, bæres av Kristi guddoms uforgjengelighet: Den er «ikke forgjeves», sier Skriften. Hvilket perspektiv over kjærlighetens tjeneste og forkynnelsen av evangeliet!

Denne fane skal vi med stor frimodighet, men også saktmodig i erkjennelse av våre egne kvalifikasjoner, løfte over all Kirkens engasjement: her er mer enn humanitet! Her er Kristi gjerning: uforgjengelig i all evighet.

Kirken har alltid et «mer»! Ja, endog i dens forkynnelse av evangeliet om Guds frelse i Kristus Jesus har den et «mer» til alle dem som lider en nød, til alle dem som tror at kroppen er Gud uvedkommende, til alle dem som i sin selvopptatte kristentro glemmer den sultne neste: også her har Kirken et «mer»: likesom Kristus skal den møte et hvert menneske med all Guds gave:

Den Gud som skapte dem, glemmer dem ikke som sine skapninger. Og den Gud som sendte sin Sønn til frelse, glemmer dem ikke som sine barn.